

EL MICALET
GALÀCTIC

Teresa Valenta al món dels espantacriatures

Carme Cardona

Il·lustracions d'Ernesto Rodríguez

bromera

La nit de Sant Joan

Res feia presagiar que aquella vesprada tranquil·la de divendres Teresa i el seu germà xicotet, Aleix, viurien una aventura que no oblidarien mai.

Teresa s'avorria al sofà de casa mentre son pare no parava de donar-li ordres i instruccions.

—No vos en passeu amb les llepolies, ni vos mengeu totes les galetes de xocolata. I al llit prompte!

—Sí, pare.

—Teniu el sopar fet. Ja saps utilitzar el microones, tot i que Helena vindrà de seguida. No se t'ocórrega encendre el foguer. Res de mistos ni encenedors ni fogueres al jardí.

Aquella nit, Manel, el pare de Teresa, tenia ganes d'eixir, però no estava tranquil. Es passava la mà dreta pels cabells, que ja blanquejaven.

—Quan he fet una foguera al jardí? —Teresa va posar els ulls en blanc.

—Per si de cas. —Manel va fer un gest ras amb les mans.

—Pare, per favor, que ja tinc deu anys! —va protestar ella.

—Helena Wang vindrà a donar-vos una ullada. Feu-li cas i res d'intentar engalipar-la. No més tard de les deu vos vull al llit.

—Ja soc major, no necessite que ningú em cuide.

Son pare li feu una mirada, mentre llançava un sospir.

—D'acord, eres major, la senyora Teresa ja té deu anys, però Aleix només en té tres. Ell sí

que necessita que el cuiden i no, no em mires amb eixa cara, tu no pots cuidar el teu germà a soles.

Teresa va intentar amagar una expressió de disgust. El pla per a eixa nit de Sant Joan era enviar el seu germà a dormir prompte, far-tar-se de llepolies i ballar amb el Play Dance fins a caure redona. Mai havia tingut la casa per a ella sola i davall del llit guardava una bossa farcida de papes i llepolies que l'esperaven per a ser devorades. Si Helena anava a casa, segurament, li diria que res de dolços i balls i l'envi-aria a dormir amb el seu germà.

Aleix va aparéixer per la porta, seguit per sa mare, que l'intentava agafar.

—Vine cap ací, dimoniet, que t'has de dutxar.

El xiquet reia mentre intentava no perdre l'equilibri. Es va clavar davall de la taula del saló, però els braços de sa mare es colaven entre les potes de les cadires per a intentar agafar-lo. Ell reia i deia que no amb un dit grosset, divertit pel joc improvisat.

—Mare, jo dutxaré Aleix, ves a canviar-te si vols —va dir Teresa.

—L'anava a dutxar ton pare.

Manel va agafar Aleix de daval de la taula, i el xiquet va soltar una forta riallada en ser atrapat.

—No passa res, el puc dutxar jo, així vosaltres teniu més temps, que hui és el vostre dia.

—Teresa va fer una cara angelical.

Feia just tretze anys, els seus pares s'havien conegut a la platja, vora les fogueres enceses

en honor de Sant Joan, i havien acabat junts saltant les ones de la mar, com marcava el ritual d'una nit tan especial. Ells sempre deien que havia sigut una trobada màgica.

Teresa va agafar Aleix en braços; el seu germà ja pesava i no parava de moure's.

—Va, tete, a la dutxa amb mi.

—Sí! —va exclamar el xiquet amb alegria.

No era la primera vegada que Teresa el dutxava. Per a tots dos era com un joc en què acabaven xopats de cap a peus, encara que el bany només fora per a un. Teresa volia demostrar als seus pares que ja era major i responsable i que es podia quedar sola a casa amb el seu germà. Després de la dutxa li va posar un pijama net al xiquet, amb l'esperança que associara la roba amb el fet de dormir. Però la dutxa l'havia espavilat i no parava quiet; agafava joguets i els tirava a terra.

—Aleix, no! Para! Va, a sopar i a fer non.

—No, no, no, no. Vull jugar! Jugar! —deia fent salts.

Entre el xivarri d'Aleix, Teresa va sentir com els seus pares preguntaven per Helena; semblava que la xica es retardava. En un principi Teresa se'n va alegrar, però després ho va pensar millor: si Helena no hi apareixia, els seus pares suspendrien el sopar a la platja i adeu al moment de sucre, ball i passar la nit en vetla. Havia de pensar en alguna forma de convèncer Helena perquè la deixara fer el que volguera.

Va agafar Aleix de la mà i el va acompanyar fins al saló. Sa mare tenia el mòbil a la mà, Teresa va témer que fora per a cancel·lar l'eixida.

—Ah, esteu ací —va dir—. Helena diu que ara ve. No t'importa quedar-te sola un moment amb Aleix, veritat? Si no ens n'anem ja, farem tard.

—Aneu, aneu, no passa res. Ja vos ho he dit: soc major.

—Qualsevol diria que tens ganes de perdre'ns de vista —va dir son pare, divertit.

Teresa va somriure, el millor era no dir res.

Amb una abraçada, els seus pares s'acomiadaren d'ells i els van advertir que no obriren la porta a ningú que no fora Helena.

En tancar-se la porta, Teresa agafà el seu germà de la mà.

—Aleix, a sopar i a dormir.

—A sopar i a jugar —li va contestar el seu germà amb un gest entremaliat.

El so metàl·lic del timbre va interrompre el joc de pessigolles que havien iniciat al sofà. Teresa va mirar per l'espillera; una xica d'ulls ametlats, cabells negres amb metxes morades, serrell curt i pírcing al nas estava a l'altra banda de la porta.

—Helena ja està ací.